

Catalunya, els valors i la integració

De primer el model de finançament; a la segona meitat de l'any les consultes per la independència i espera del veredict del Constitucional. No hi ha dubte que Catalunya ha estat al centre del debat polític, un debat que ha passat l'àmbit dels partits i ha involucrat a la gent, al que se n'ha dit la societat civil. Això és positiu, però, com podem veure l'esdevenidor del nostre país?

De l'acte que es va celebrar a la Fàbrica de Santa Eulàlia previ a la consulta per l'autodeterminació, en podem desprendre una visió esperançada: corrents de pensament que durant anys han representat posicions distants ara es posaven a caminar en un mateix sentit pel bé del país. La gent semblava alleugerida de velles tensions. En el mateix acte, un jove representant de la immigració estrangera més recent va manifestar el seu sentiment inequívocament catalanista, diria que patriòtic. Hi ha altres motius per a l'esperança. Acabo de llegir que el president Montilla, al costat de Jordi Pujol, ha manifestat l'essència nacional de Catalunya en el 650 aniversari de la Generalitat.

De fet perquè Catalunya tiri endavant necessita que totes les tendències que la integren trobin el seu punt vinculant. I que aquest sigui fort. Tornaríem a la qüestió permanent: quins són els elements que determinen la personalitat de Catalunya? Si ho sabéssim interpretar, tot seria més clar.

Les millores econòmiques que es podrien derivar d'un autogovern és un element que en l'actual crisi econòmica fa decidir a molts.

Encara crec que les tradicions culturals que ens han estat signes d'identitat durant segles també són molt importants. Els països desenvolupats estimen els seus literats, el seu folklore, les seves festes tradicionals. També estic convençut que els valors d'inspiració cristiana que van ser presents a l'origen de Catalunya i que han marcat la vida de grans personalitats (com Pau Claris o Gaudí, per posar-ne exemples ben coneguts) no els hem de silenciar i ens poden servir d'indiscutible nord.

Hem de reconèixer, d'altra banda, que Catalunya té avui més de set milions d'habitants, tres dels quals se senten molt vinculats a altres autonomies, per la seva procedència, i un altre milió ha arribat durant els darrers cinc anys procedent de l'estranger. Ja és bo que valorem el de positiu que ens aporten els nous vinguts, però no són bones tradicions alienes com la "flojera" o las "peleas". Dic això perquè és ben constatable en l'actualitat dels centres d'ensenyament, com aquests dues tradicions llunyanes es van imposant paulatinament entre els nois i noies i es deixa de banda allò que es valorava en les primeres dècades de la democràcia en els mateixos centres: "treball ben fet" i "bona convivència".

Penso que hem de fer més propaganda de les nostres tradicions i dels nostres valors positius perquè molts nous vinguts no se n'assabenten. Els estrangers que hi han tingut accés, s'han integrat ràpidament.

Lluís Galobart

Som eterns

Amb una innegable aurèola mítica ens proposem explicar, en quatre ratlles, els fets que eleven Guardiola a la categoria de divinitat selecta.

Que ho llegeixin els nostres descendents, d'aquí a molts anys!: acaba l'any 2009 amb l'entronització de Guardiola i els titans.

Així com aquell que es delecta en els somnis de foll plaer imaginat, així estic jo, enfarfegat de béns i d'alegries esportives. Sabent que el dolor de la crisi és a l'aguait i que la sobirania nacional s'empelta de massa vanitosos personalismes, incitem la posteritat (tan incerta i inapel·lable) a honorar aquest temps, per a ells pretèrit.

Ple de seny, i amb cap altra força, en Guardiola avança mentre, engegats i maldestres, els

adversaris amb constància malencerten. I sense esma per plantar la canya, copa rere copa, Lliga rere League, tots, i en fila índia, cap al canyet i gràcies.

Rememoreu, sempre més, aquest dos-mil nou: amb consultes sobiranès, de camí cap a la glòria, hem cridat: que visqui en Guardiola! I ell, que mai s'afarta d'èxit, ni se n'excusa ni s'amaga, ha assenyalat en Messi, i ben murri l'anyaga.

Llarga vida al Barça i visca la terra. Si tot plegat no s'esguerra i tothom hi posa la banya, d'aquí a quatre dies, tots lliures i, de pas: apa siau Espanya.

Ramon Vilageliu